

3 nař. č. 119/24, nýbrž že v takovém případě stačí vyloučení takového počtu místností, které dle názoru úřadu stačí pro občasný pobyt. Názor ten nemá však v cit. normách opory.

Stejně jako zák. čl. XXXVI:1879 nerozeznává v § 10 pod č. 9 mezi byty, jež držitel potřebuje jako stálého bydliště a mezi těmi, jež potřebuje jen k občasnému pobytu, tak nerozeznává toho ani cit. vl. nař., jež vydáno bylo k provedení § 25 zák. o ubytování vojska. Stanoví-li toto nař. v § 1 odst. 3, že jest za byty, jež jsou podle § 10 bodu 9 z důvodu bytové potřeby z povinnosti ubytovací vyňaty, při provádění § 25 pokládati určitý počet místností, podle počtu členů domácnosti majetníka bytu, a nečiní-li rozdíl, zda majetník bytu toho potřebuje, aby v něm bydlel stále, či jenom, aby z jakéhokoli důvodu se v něm jen občas zdržoval, pak nelze právem tvrditi, že by ustanovení to nevztahovalo se na držitele bytu, který potřebu bytovou má krytu jinde a v tomto bytě jen občas se zdržuje.

Č. 8696.

V á l e č n í p o š k o z e n c i: * Ustanovení § 32 zák. č. 142/20 neposkytuje právního nároku na kapitalisaci důchodu.

(Nález ze dne 20. června 1930 č. 10.321.)

V ě c: Františka P. z Ch. (adv. Dr. Jiří Friedländer z Prahy) proti ministerstvu sociální péče o kapitalisaci důchodu předků.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Zemský úřad pro péči o vál. poškozence odepřel výnosem z 20. února 1926 předložiti min. soc. péče žádost st-lky o kapitalisaci důchodu předků z důvodu, že kapitalisace důchodu předků se neprovádí. Zároveň vyřkl zemský úřad, že toto rozhodnutí jest konečné. Nálezem Boh. A 6849/27 zrušil nss toto rozhodnutí pro nezákonnost, naleznuv za právo, že zem. úřad vál. poškozence není oprávněn odepřiti předložení této žádosti min. soc. péče. Na to zamítlo min. soc. péče nař. rozhodnutím žádost st-lčinu z důvodu, že vl. nař. č. 436/20 k opatření takovému nedává zmocnění.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvažil nss toto:

Stížnost uvádí výslovně, že st-lka svoji žádost opírala nikoli o cit. nařízení, nýbrž o zákon a tvrdí, že dle § 32 zák. č. 142/22 přísluší st-lce právo, žádati kapitalisaci svého důchodu. Nss-u bylo se tudíž zabývatí otázkou, zda cit. zákon přiznává poživatelům důchodu vůbec právní nárok na kapitalisaci přiznaného důchodu.

Při zásadním řešení této otázky nepadá na váhu, o které požitky v § 6 cit. zák. uvedené běží, poněvadž § 32 mluví všeobecně o kapitalisaci důchodu. Zákon v § 32 stanoví, že min. soc. péče může k návrhu zem. úřadu pro vál. poškozence povolit částečnou neb úplnou kapitalisaci důchodu, svolí-li k tomu dočasný nositel chudinského zaopatření a — jde-li o nezletilce — příslušný soud poručenský.

Přihlíží-li se k různým ustanovením tohoto zákona, nutno konstato-

vati, že zákon tam, kde chtěl vál. poškozcům nebo jejich příslušníkům přiznati nějaký nárok, užívá přesně a jasně dikce neponechávající ni-
žádné pochybnosti o tom, že se nárok přiznává. V § 8 jasně několikrát
praví, »že vzniká nárok«, v § 10 »invalidu přísluší příplatek«, v § 11
stanoví, že invalida může vyžadovati lékařskou pomoc a léky, když
onemocní následkem události zakládající nárok na důchod invalidní a
v dalších ustanoveních tohoto § taktéž mluví zákon přesně o nárocích
a právech určitým osobám příslušejících. Stejně je tomu v §§ 14, 15,
19, 20, 21, 25, 28 a 29 cit. zák. Naproti tomu jinde na př. v ustano-
veních §§ 9, 14 poslední odstavec, 16, 20, 2. odst., také v § 32 zákon
zmocňuje jen min. soc. péče k určitým opatřením ve prospěch vál.
poškozců neb jejich příslušníků. Dává tedy zákon v § 32, o jehož vý-
klad tu běží, min. jen možnost za určitých podmínek povolit částečnou
neb úplnou kapitalisaci důchodu.

Ze srovnání slovního znění předpisů svrchu cit., z nichž některé vý-
slovně určitý nárok přiznávají, jiné však dávají úřadu jen možnost
určité výhody přiznati, dlužno usuzovati, že zákonodárce vědomě v pří-
padech, v nichž udělil min. soc. péče zmocnění nebo možnost k urči-
tému opatření ve prospěch určitých osob, nechtěl přiznati subj. právní
nárok, nýbrž že zamýšlel dáti min. možnost a právo, aby v jednotli-
vých případech dle volného uvážení postupovalo. Takovým ustano-
vením je i ustanovení § 32.

Z uvedeného se tudíž podává, že v ustanovení § 32 nelze spatřo-
vati přiznání subj. právních nároků oprávněné osobě na to, aby její
důchod byl kapitalisován. Není-li tu však takového právního nároku,
nebylo nař. rozhodnutím porušeno žádné subj. právo st-lčino, stihatelné
podle § 2 zák. o ss, stížností na nss.

Č. 8697.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: * Usnesení vlády z 5. března 1927
(intim. min. sprav. z 22. října 1927 č. 41.953) o zápočtu presenční
služby vojenské, vydané na základě § 196, odst. 7 plat. zák., není právní
normou a nelze proto vyvozovati z něho subjektivní nároky na výhody
v něm uvedené.

(Nález ze dne 20. června 1930 č. 10.408.)

V ě c: Dr. Ervín B. v K. proti ministerstvu spravedlnosti o zapo-
čtení vojenské služby pro postup a do výslužby.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítnuta byla v cestě instanční žá-
dost st-lova ze 14. září 1927, v níž se domáhal toho, aby mu jako voj.
služba pro postup do vyšších požitků a do výslužby byla započtena
vzhledem k usnesení vlády z 5. března 1927 (sdělení předsednictva
min. rady z 8. března 1927 č. 3406 m. r., oběžník min. sprav. z 22.
října 1927 č. 41.953) doba od 14. února 1916 do 16. května 1919, kte-
rou konal ve voj. službě justiční u hlavního gouvernementu v Běle-
hradě, pokud se týče kterou ztrávil ve voj. nemocnicích a u divisního
soudu v Budapešti.